

Но Н. А. Морозов твърди, че православната църква е произлязла най-вече от ЗАПАДНАТА латинска църква. Ние смятаме, че тук той прави ОЩЕ ЕДНА СЕРИОЗНА ГРЕШКА. Сега причината за тази грешка е ясна. Н.А.Морозов смята, че западната църква е много ПО-СТАРА от православната, по-конкретно – от руската църква, понеже, съгласно Скалигеровата гледна точка, православната църква в Русия е създадена чак през X–XI в., а западната – уж около IV–V в. от н.е.

Сега вече разбираме, че и западната, и православната, по-конкретно – руската църква, са възникнали ЕДНОВРЕМЕННО – през XII–XIII в. Вж. глава 6 и нашата книга „Царя на славяните“. Изглежда, че православната и латинската църква, произлезли от един корен, после са тръгнали по различни пътища. Дори самото название на православната църква, употребявано на Запад – orthodox, тоест ортодоксална, консервативна, древна църква, показва, че православната практика е доста по-близка до първичния древен култ от XII в. от латино-католическата църква.

Праобразите на известните средновековни „дяволски сборища“ в Западна Европа явно са все същите „агапи“-вакханалии, но вече обявени за „дяволски“ от реформаторите на западната църква, рис. 7.15. Ще напомним, че една от главните особености на агапи-сборищата били, както ни разказва Скалигеровата история, разюзданите оргийни ексцеси. „Обновяващата се“ западноевропейска църква, разбира се, прехвърля отговорността за агапи-сборищата на „дявола“, за да изтръгне от паството спомените за предишното си, скорошно, вакхическо-християнско минало. Това минало е безмилостно отрязано, приписано на „друга религия“ или дори на „дявола“. Наречено е „античност“ и е отместено в дълбоката древност. На рис. 7.16 показваме едно от многобройните красноречиви изображения на средновековна, „антична“ вакханалия. Това е известната картина „Вакханалия“ на Досо Доси. А на рис. 7.17 е показан релефът на „античен“ саркофаг с изображение на вакхически дионисиев празник. На рис. 7.18 виждате известната картина на Рубенс „Вакханалия“, нарисувана около 1615 г.

Вакхическият християнски култ, изглежда, е съществувал дълго време в Западна Европа. Ето например рядката книга на Шампфлери „История на карикатурата през средните векове“ (1064). Карикатурата обикновено използва реални черти, за да ги преувеличи и да насочи вниманието върху тях.

Шампфлери пише: „Странни веселби (от гледна точка на представите за средновековието, които са ни внушени – А. Ф.) са ставали в храмовете и манастирите на големите празници през средните векове и през епохата на Възраждането. Не само нисшите духовници весело танцували и пеели, особено на Великден и Рождество, правели го и главните църковни сановници.